ISSN 0132-4462.
№ 2 1998
ЛЮТИЙ

перець

— Добродію, налийте нам із цієї пляшки по сто, бо у нас руки задубіли!

Малюнки А. ВАСИЛЕНКА

Мал. О. КОХАНА

СПАЛАХ ЛЮБОВІ

Наш парламентський кореспондент передає.

Несподіване рішення парламенту — підвищити розмір мінімальної заробітної плати з 15 до 45 гривень — деякі громадяни пояснювали незбагненним спалахом любові нардепівців до своїх виборців. Бо, як відомо всім, хто слухає радіо, дивиться телевізор і гортає газети, сам міністр економіки Віктор Суслов неодноразово заявляв, що для таких підвищень грошей у держави немає і найближчим часом не передбачається.

Як стверджує наш кореспондент, спалах любові у обранців народу таки має місце. Тільки не до виборців, а до... себе. Річ у тому, що зарплата депутатів (як, до речі, й високих державних чиновників) нараховується як сума мінімальних зарплат. Таким чином зарплата нардепа тепер виросте втричі. А щодо твердження — «грошей немає», так це діло таке. Для всіх немає, а для декотрих можуть і знайтися.

ОТОЧИЛИ УВАГОЮ

Не минає місяця, щоб хтось з керівників уряду не заявив з високої трибуни про нагальну потребу оточити увагою наш малий бізнес. Оскільки, мовляв, в усьому цивілізованому світі на ньому «зав'язано» сімдесят процентів економіки країни, а у нас — і кількох відсотків не набереться. Як стверджує після тривалих досліджень Міжнародна фінансова корпорація, наші малі підприємства чим-чим, а увагою аж ніяк не обділені. Їм мало не щодня приділяє увагу то податкова інспекція, то санітарно-епідеміологічна служба, то держкомітет по стандартизації, то служба пожежної безпеки. Не кажучи про контрольно-ревізійну службу, ліцензійну палату, держкомісію по цінних паперах, управління по боротьбі з організованою злочинністю та багато, багато інших контролюючих організацій. У середньому на рік на кожне приватне підприємство припадає майже по сто перевірок. Від такої уваги бідним підприємцям і працювати нема коли.

МАЙЖЕ НЕВАГОМИЙ

При всіх своїх розбіжностях у поглядах і нескоординованості в діях, наші гілки влади послідовні в одному — вони все роблять, аби полегшити тягар народу. Наприклад, завдяки їхнім зусиллям з початку нового року значно полегшав споживацький кошик нашого середньостатистичного громадянина. Навіть пересічна пенсіонерка піднімає його, мов пір'їну. А все дуже просто: ціни на головні продукти харчування підскочили на 10-20 відсотків. Таким чином і так легенький вміст цього кошика став тепер майже невагомий.

НЕ ТАК СУМНО

Як передає наш тернопільський кореспондент з Монастирського району, велике свято прийшло нарешті до тутешніх вчителів. У рахунок заборгованості по зарплаті (а з ними держава не розрахувалася ще за вересень, жовтень, листопад і грудень) їм вручили по ящику горілки. Тепер принаймні не так сумно переживатимуть вони своє безгрошів'я.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема Л. Телятникова)

— Вашу голу правду треба трохи прикрити.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

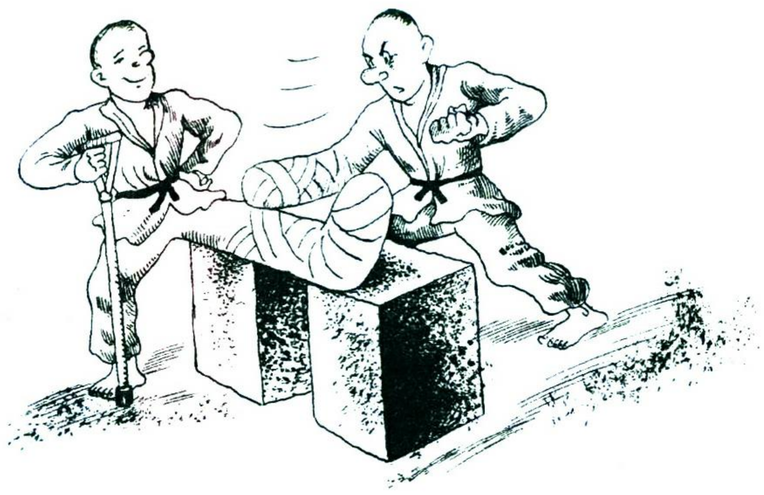

ІРОНІЗМИ

◆ *Декому гласність дала можливість так наговоритись, що він вже став забалакуватися.*

◆ *Якщо високопоставлена особа звертається до народу, значить нас ще не забули.*

◆ *Чи здорові ті, хто вирішив реформувати медицину за рахунок здоров'я людей?*

◆ *Зараз правду не треба шукати — вона вся вже на поверхні.*

Юрій САВЧУК.

Сатиричні мініатюри

Микола ПЕТРЕНКО

ЛИХО ДАВНЄ Й СЬОГОЧАСНЕ

Кляне письменник свій талан...
Питає Гриць: —У чім причина?
— Цензура креслить мій роман,
Взяла б її лиха година!..
Все краще — мов коту під хвіст!.. —

Часи змінилися...
Одначе
Чому ж той самий романіст
І нині, як і перше, плаче?

— В чім справа? — знов питає Гриць.
— Та, бач, тепер нема цензури:
Ніхто не викреслить дурниць
Із нашої літератури!..

ПРЕСТИЖНИЙ ХАРЧ

(Замість баєчки)

Їв та їв кіт горобців,
А оце — канарку з'їв!..
Упіймали молодця:
— Ти навіщо з'їв співця?!
М'ясо ж — як і в горобців!
Нащо ж ти канарку з'їв?! —

Кіт муркоче: — Простота!..
М'ясо — те, та суть не та:
Хоч би й гірший був на смак,—
Але ж він таки співак!

м. Львів.

ІРОНІЗМИ

◆ *Для того, щоб показати свою дурість у повному обсязі, потрібно мати владу.*

◆ *До виборів кандидат в народні депутати обіцяв людям золоті гори. А коли обрали — залишив їх собі.*

◆ *Ніщо так не шкодить здоров'ю людини, як багатство її сусіда.*

◆ *У нас все є. Тільки не для всіх.*

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

Мал. О. ГУЦОЛА

— Якби він просто заглядав у каструлі, я ще б якось терпіла. Але ж він ще й короткозорий...

Запитання на засипку

**** На що викидають гроші наші зверхники, коли нема вітру?***

**** Чи наші дуби можуть підтримати вітчизняного виробника меблів?***

**** Чи при такій кількості різних вин може бути лише одна істина?***

**** Скільки акул у морі щастя?***

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. В. ЧМИРЬОВА
(тема Л. Телятникова)

— Вітаємо ювіляра! Його обіцянкам уже п'ять років...

Попписана гора

У СТАРІ часи письменність за певних обставин була сильнішою за аспірин. Вона без пігулок рятувала життя від різноманітних посягань кирпатої з косою. Особливо у дорозі, мандрівці, під час шляхового блуду чи на кінних маршрутах ВАТ «Львівтурист».

Зажила ж такої поваги письменність ще за Володимира Красного сонечка, коли у Київ і з нього пхалося без ліку цікавого люду, не пов'язаного з трудовою п'ятиденкою і певним місцем проживання.

Добравшись до Мотовилівки, неписьменна людина, подорожуючи у княжу столицю, могла і не втрапити до неї, у кращому випадку просковзнути десь і виїхати аж під П'ятихатками, чи, боронь Боже, десь у бусурманській стороні.

Альтернативи ж, як писали очевидці, були ще більш паскудні. Письменний же, досягнувши Мотовилівки, шукав очима вказівного знаку — каменюки, вирубаної з житомирського граніту,— на якому було ясно написано, що ти маєш робити далі.

Загальнодержавних вказівок було три: туди поїдеш — життя позбудешся, отуди звернеш — коня дідько вхопить, а якщо попрямуєш третьою дорогою, страхова компанія «Оранта» візьме на себе високу якість твого життя, а якщо гигнеш (у глибокій старості), на свій кошт закопає і справить тризну.

Більшовики твердять: як підеш прямо, станеш охвістям Заходу, як повернеш направо, станеш ворогом трудового народу. Тільки вліво, а потім ще лівіше. Там рай — духовий оркестр на суботнику і варена ковбаса «без очей» за два двадцять. Решта партій кажуть, що туди вже ходили, що то дуже далеко — аж у Сибір, і що їхали туди парокінними, а повернулися — кому пощастило — у куфайках.

Соціал-демократи м'яко зауважують, що тільки дурний бовдур і досі не усік, що треба йти їхнім шляхом, який привів Європу до достатку. Партія українських більшовиків — навпаки (вона є, не кажіть: її немає) примружує око, бо інакше на есдеків дивитись не може: рано чи пізно вони стануть комуністами, почнуть усуспільнювати худобу, жінок і лізти в ліжко до старшого брата.

Сільпо (селянська партія) твердить, що не їстимемо халви, бо треба, насамперед, сіяти соняшник, а потім слухати теревені політичних мерців, які нікуди не йдуть, крім могили! «Вперед, Україно!» — звертає увагу, що вже з самої назви кожен зрозуміє, куди йти.

Жіноча спілка закликає усіх чоловіків, чужих і своїх: отямтеся, паразити, і не ходіть наліво.

І тоді чоловік зупинявся, зважував переваги кожного з шляхів і приступав до вибору.

Були, зрозуміла річ, і місцеві вказівники, які допомагали самоуправлінню регіонів. Їх вирубували на дубах, соснах, і вказували вони, як знайти кнайпу, ціни на солонину, адресу казино з дівчатками та інші буденні дрібниці.

Неписьменному була біда: послала, приміром, жінка такого чоловіка по м'ясо, а його ранком наступного дня привозять з казино п'яним, обібраним до нитки і з наложницею, якій заборгував сім ліктів полотна і сім куль воску — такий у стерви бартер.

Тепер — навпаки. Дуже тяжко письменному. А каменотесам — якщо робити все по-справжньому, як заповідав рівноапостольний? Їм, каменотесам і скульптурним митцям, було б теж дуже нелегко. День і ніч тільки й занять мали б, що довбати каменюку. Ніхто з них не водив би козу з «Глинянської вежі», «На розі», а далі — «Як у мами», «Золотий півник», «Чопик» аж до цигана, що продає пиво перед першою електричкою на Самбір.

Тепер у нас не три прості тлумачення напрямків на дороговказах. Тепер звичайним каменем на пару тонн — не обійдешся. Тепер потрібна така каменюка, що ще невідомо, чи Верховна Рада більша за неї. Я це до того, що вчора слухав одного політика, який Верховну Раду назвав найбільшою каменюкою на шляху України.

Подумати тільки: напрямки і дороговкази перейшли у відання, здається, 48 партій. І кожна знає, як правильно рухатися вперед. При цьому зовсім не так, як решта сорок сім.

І таким робом сорок вісім варіантів — за кількістю партій. Щоправда, на місцях є ще й свої об'єднання за інтересами, але вони вказують, яким шляхом провалити, наприклад, наймудрішу людину міста на виборах у мерію. Це, до речі, велике мистецтво, і такі рухи користуються великою повагою народу, а мудрих примушують прикидатися нетесами і йолопами, аби не викликати підозри.

Вибачте за такий побіжний і дуже фрагментарний показ шляхів, які рекомендують наші затяті в любові до народу партії. Мене вони, тобто шляхи, менше за все цікавлять, бо я вже давно вирішив не вилазити з дому і кудись швендяти — транспорт дорогий, а десь на повороті до досконалого суспільства можуть роздягнути.

Мене хвилює, на якій каменюці ці дороговкази можна було б видлубати. При цьому я враховую, що всяка партія вчить не тільки, кудою йти, а й того, куди не слід навіть повертати голови. Уявляєте, скільки тексту!

Письменник може сказитися у виборі шляху і, врешті-решт, обов'язково влипне сам або згубить коняку, або все разом. А неписьменний посидить у тіні такої попписаної гори, покурить, пошукає істину в носі та й піде до роботи, бо він знає зі щодня, як до неї йти.

І нерви цілі, і гора з дороговказами корисна — гірський клімат здоров'я зміцнює. Та й грамотні галасуни кудись поспішають, не заважають, не дратують, не ошукують.

Біда тільки, що у нас давно ліквідували неписьменність.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Міні-діалоги

ЗАЙВИНА

— Раджу вам, пацієнте, щоденно робити масаж з допомогою електровібратора.

— Зайве, лікарю.

— Чому?

— Та я ж щоденно добираюсь на роботу міським автобусом по дорозі, яка у суцільних вибоїнах.

НЕВІРНО ЗРОЗУМІВ

— То які в тебе новини, Василю?

— Мій багатий дядько збожеволів, тепер усе його майно переходить у спадок мені.

— Добре. Гадаю, що невдовзі ти й мені борг повернеш.

— Ти, мабуть, невірно зрозумів: збожеволів мій дядько, а не я...

ДІЙШЛО

До рибалки підійшов рибінспектор:

— Змотуйте свої вудочки,— сказав він,— рибальський сезон уже закінчився.

— Так он воно що,— вигукнув молодик,— а я-то думаю, чому риба не клює?!.

НЕ ТА ФІРМА

Покупець звертається до продавщиці канцтоварів:

— Порадьте мені, будь ласка, якусь гарненьку авторучку.

— Купіть китайську з золотим пером.

— Е ні, цій фірмі я вже не довіряю: одну таку ручку я загубив, а ще дві — у мене вкрали...

Борис СЛЮСАР.

Мал. О. КОХАНА

— Якби я тебе, Семене, не підтримував, ти б додому сам не дійшов.

— Заходь, заходь, Євгеніє Сергіївно. Геть ти від мене відцуралась, відколи за Тольку свого вискочила. Хвалися, як живеш. Бо ж не знаю. Тільки й того, що чую.

— А що ж ти чуєш?

— Та ваші розмови на високих нотах. Стіни ж між квартирами так собі... Єдине, що не бачиш сусідів, а чути все. Вух не позатикаєш.

— Що ж від нас чути?

— Веселого мало. Все ніби щось ділите. Євгеніє Сергіївно, з Толькою щось не так? Пробач, він мені Анатолій Антонович, а не Толька. Не можете вжитись?

— Не можемо. Базікалом він виявився, обіцяльником. Словом, брехуном. Перший пиячив, то доводив до біди, а цей тільки язиком меле. І тоді, коли їсть, і тоді, як бреше, обіцяючи райське життя.

— І багато наобіцяв?

— Ого-го! Мовляв, і зароблятиму, і приноситиму, і машину куплю, і повезу на якийсь острів відпочивати... А я вуха розвісила та слухаю. Та радію, та прикидаю, як обставимо квартиру, як у його «Мерседес» поруч сяду.

— А чого, Євгеніє Сергіївно, може, ще й сядеш.

— Відчуваю і бачу, що вже сіла. У таке багно, що й не вилізу. Ані заробітків обіцяних, ані сподівання до чогось, ані надії на щось краще.

— Що ж це за порода людей розвелася тепер, Євгеніє Сергіївно, що керують нами, тільки базікають та обіцяють, і менші теж туди лізуть, наслідуючи дурний приклад.

— А ти не знаєш, що то за порода?..

— Біс його розбере.

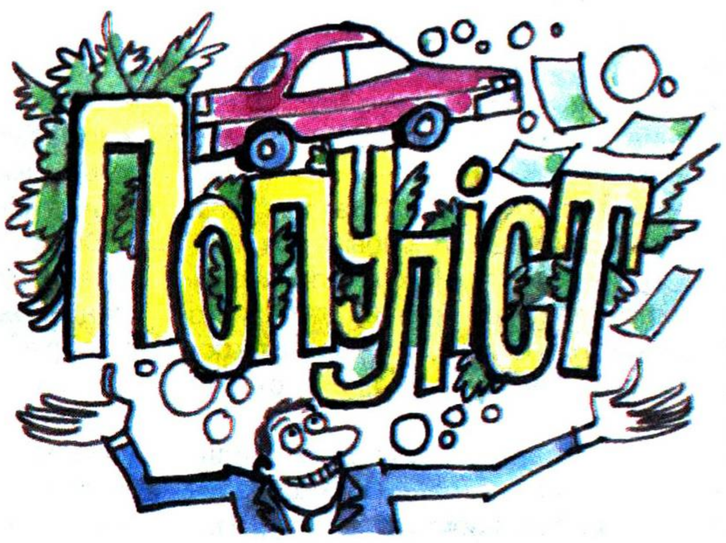

— Популісти це! Ось вони хто. Самі ж себе вони так і обзивають. Он у верхах, чуєш же, як праві лівих популістами величають, а ліві правих так хрестять.

— Так, так. А нам від того, крім зубожіння, нічого чекати. А я оце чую ваші перепалки та й голову ламаю: хай би вже вдень сварилися. А вночі б примирення та любов. На те Бог і дав ніч.

— Яке примирення?! Яка любов! Та він, оцей мій новий, і в любові, як виявилося, чистісінький популіст! Тільки чорт його розбере, «лівий» він чи «правий»? Ми ж спимо нарізно. Далеко одне від одного. Ото й доводиться перегиркуватись голосно і сусідів тривожити.

— Він, Євгеніє Сергіївно, хоч у партії якійсь?

— А хто його прийме? Там уже таких, як він, хоч відбавляй. Він популіст безпартійний. Домашньої проби.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

м. Київ.

ІРОНІЗМИ

- Ніщо так не допомагає зросту популярності, як... кількість боргів!
- Чи не тому люди звіріють, що у нас капіталізм дикий?!
- Це ж яким дияволом треба бути, щоб побудувати собі райське життя!

Олександр СУХОМЛИН.

м. Херсон.

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

Кримінальні сюжети

ЗАХИСНИК

Цього молодого чоловіка знали в обличчя продавці багатьох магазинів і кіосків. Хтось називав його Ігорем, хтось Віталієм... Він відгукувався на всі імена, коли приходив здирати данину. А починалось знайомство із ним з того, що молодик заглядав, скажімо, до магазину і починав розповідати про жахи, що коються навколо. Як пограбували сусідній гастроном. Що зробили продавцям за те, що вони чинили опір. Яких тортур зазнали ті, що відмовлялися ділитись виручкою...

Йому платили грішми, продуктами, товаром. І він запевняв, що його друзі охоронятимуть і захищатимуть. А коли молодиком зацікавилися працівники міліції, виявилось, що Антон Краснюк, громадянин без певних занять, ось таким робом заробляє собі на життя. І, треба зазначити,— заробляє непогано. Коли його запитали на слідстві, яким чином він збирався захищати торговельників, він з посмішкою відповів:

— А я за них молився. І, як бачите, допомагало!

В. ШАЄЦЬКИЙ.

м. Луганськ.

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

— Хлопці, а висвердлити замок не пробували?

Мал. В. АДАМОВИЧА

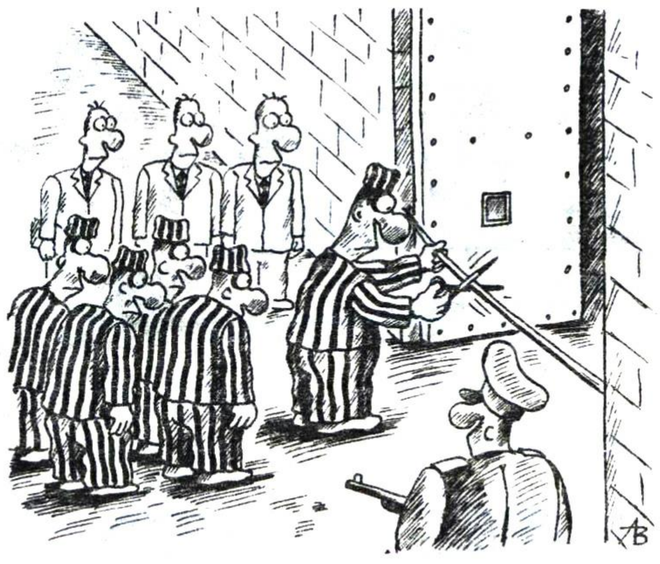

ПОЖАРТУВАЛИ

Рушниця, що висить на стіні, мусить обов'язково стрельнути. Чим далі, тим усе частіше ми переконуємось, що цей закон драматургії розповсюджується і на наше повсякденне життя. У колишнього науковця М. К. Титаренка замість рушниці був пістолет. І не висів він на стіні, а лежав, загорнутий у ганчірку, в шафі. Натрапив на нього якось його онук Денис, п'ятикласник, побавився ним разом з другом-сусідом, і раптом визрів у хлопців план.

За кілька вулиць від їхнього будинку стояв собі кіоск у не дуже людному місці й торгувала в ньому літня жінка. На неї й направив дуло пістолета малолітній розбійник, вимагаючи гроші. Жінка не злякалась і зчинила такий крик, що грабіжники кинулися навтіки. За ними погнався молодий чоловік, помічник кіоскера, що знаходився поблизу. Хлопці забігли у підворіття, і Денис наставив пістолет на переслідувача. Пролунав постріл. На щастя, куля пролетіла мимо.

Під час слідства обидва п'ятикласники стверджували, що всього-лише хотіли розіграти тьотю. Що то все було тільки жартом. А от Титаренку, якому пред'явлено звинувачення у незаконному зберіганні зброї, навіть сказати нема чого на своє виправдання.

К. ЗОСЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

СІМЕЙНА СПРАВА

Жителька Одеси Раїса Олександрівна Вишневська, погостювавши два роки у сина в Німеччині, повернулася додому. Яким же було її здивування, коли не встигла вона ще розпакувати валізи, як до неї завітав чоловік і поцікавився, коли можна буде в'їхати в її квартиру.

Раїса Олександрівна пояснила, що це помилка, оскільки ні продавати, ні здавати квартиру не збирається.

— Якщо так,— обурився чоловік,— негайно поверніть мені задаток! Три тисячі гривень!

— Що з вами? Який задаток? — нічого не могла второпати жінка.

Чоловік пояснив, що півроку тому домовився з хазяїном цієї квартири, що той продає, а він купує цю однокімнатну квартиру. Дав йому задаток, а він ховається від нього, за ніс водить, посилаючись на довге оформлення якихось документів...

Дзвінок у двері перервав сердитий монолог чоловіка. В кімнату ввійшла жінка, яка сказала, що теж домовилася про купівлю цієї квартири. І внесла задаток — дві тисячі гривень!..

Коли шостий претендент на купівлю квартири завітав до Раїси Олександрівни, вона остаточно зрозуміла, що її племінник Аркадій Лазарев — шахрай. Як згодом з'ясувалося, у відсутність любої тітоньки він заходився продавати її квартиру, беручи з бажаючих солідні аванси. Разом їх назбиралося близько двадцяти тисяч гривень. Справа переросла з суто сімейної в кримінальну. І тепер ніде не працюючому Аркадію Лазареву доведеться відповідати перед законом за шахрайство.

Г. САВЕНКО.

м. Одеса.

РАДІСТЬ ЗІ СЛЬОЗАМИ НА ОЧАХ

Як відомо, людина найбільше радіє тоді, коли знаходить те, що загубила. Андрій Аркадійович Крупин втратив машину. Її вкрали, угнали з-під контори, в якій він працював. Тоді вся його сім'я була в траурі. Особливо переживав тесть, який подарував йому цей автомобіль: подарував з умовою, що час від часу вдячний зять возитиме і його при потребі.

Два роки машина була в розшуку. І ось настала радісна мить — машину знайшли! Коли повідомили про це Андрія Аркадійовича, він... зблід, вкрився холодним потом, його затрусило, мов у лихоманці. На очах виступили сльози. Отака своєрідна була реакція на знахідку.

І не випадково. Річ у тому, що машину було в нього вкрадено з його згоди. Отримав він за неї грошенята, та і словом про це не прохопився вдома. Заявив тесть у міліцію. Та Андрій Аркадійович був спокійний. Бо знав з кримінальної статистики: машин уганяють багато, а знаходять одиниці. А тут раптом...

В. КЛОЧКО.

м. Запоріжжя.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

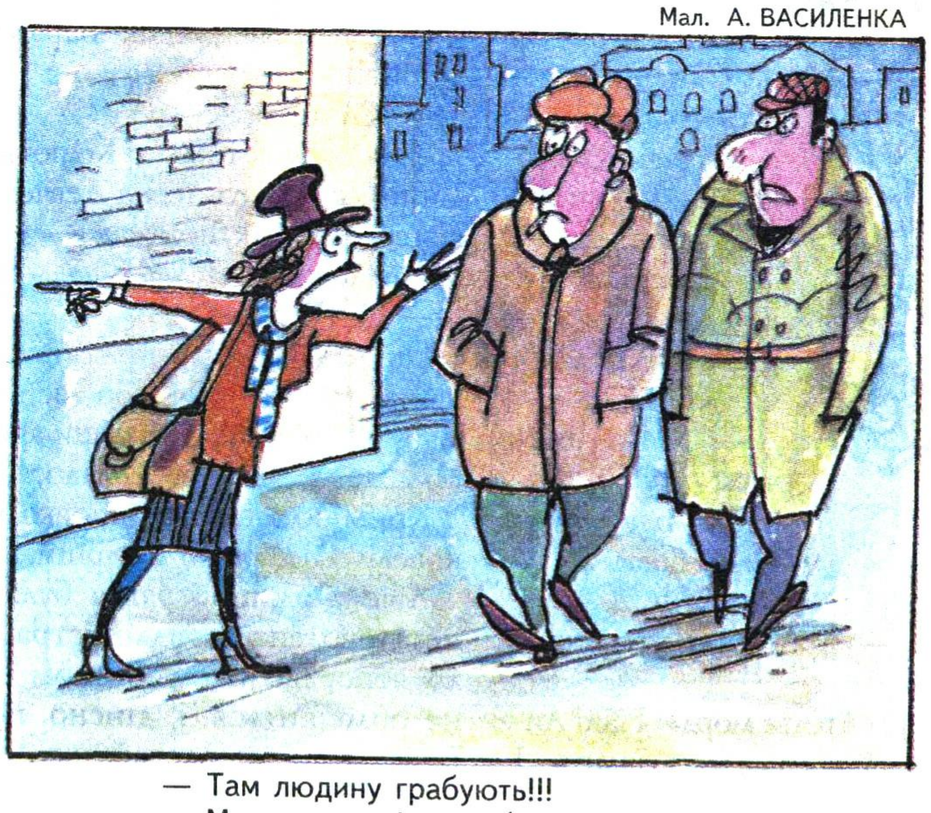

— Там людину грабують!!!
— Ми туди не підемо, бо ми теж люди.

ЗВ'ЯЗАВШИ, РОЗВ'ЯЗАВ

Громадянин без певних занять Борис Стадник та механік заводу «Будпромдеталь» Вадим Старов зупинили вночі перехожого і, погрожуючи газовим пістолетом, відібрали в нього гаманець з грішми та сотовий телефон. У найближчому кіоску накупили спиртного і поїхали до знайомого Григорія відзначати вдале полювання. Добре випивши, почали хвалитися своєю «крутизною». Ось, мовляв, які ми багаті, скільки грошей маємо!

Григорій був приголомшений купюрами доларів та гривень, що йому демонстрували друзі. Вразив його і сотовий телефон, який дістав з кишені Вадим Старов, пояснивши, що це йому видали на роботі для постійного зв'язку з шефом.

Коли друзі поснули, Григорій, трохи побавившись сотовим телефоном, понатискавши всі його кнопки, раптом згадав, що давно не розмовляв з рідною сестрою, котра ще три роки тому поїхала до Америки і лише раз звідти зателефонувала, залишивши про всяк випадок свій номер телефону.

Розмова з сестрою тривала близько години, оскільки новин у обох зібралось чимало. Григорій дав волю братерським почуттям, оскільки був упевнений, що фірма, в якій працюють його друзі, досить багата, аби оплатити такі дрібниці.

Яким же було його здивування, коли через день до нього з'явилися працівники міліції й поцікавилися не лише розмовою з сестрою, а й іншими деталями того вечора. Довелося все розповісти і дати адреси друзів.

Таким чином сотовий телефон, зв'язавши двох родичів, допоміг розв'язати правоохоронцям чергову кримінальну задачку.

З. КРАСЮК.

м. Київ.

Мал. О. КОХАНА

— Пиши: «Другі страви — зайчатина з морквою...»

Мал. А. АНДРЕЄВА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

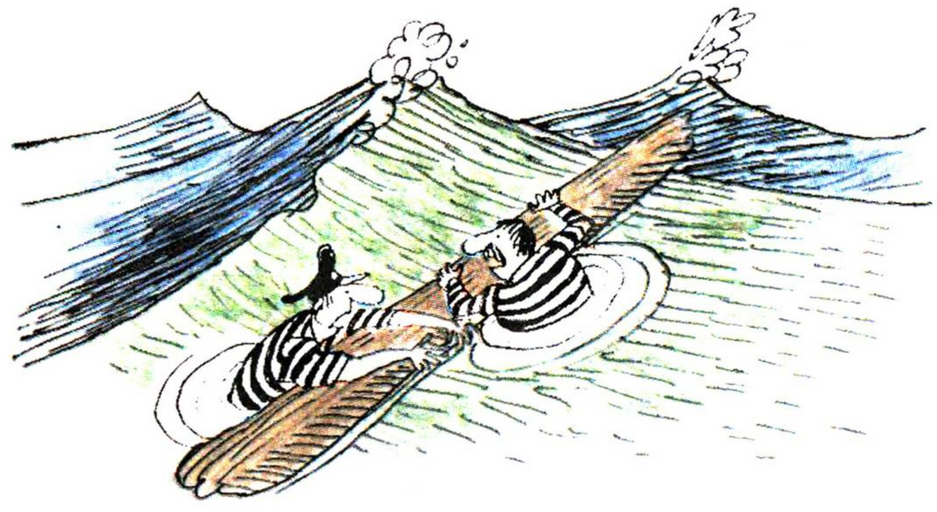

— Ви хто такий?! Щось у команді корабля я вас не бачив.
— Так я з підводного човна, з яким ваш корабель зіткнувся...

Мал. О. ГУЦОЛА

СОВА І СОЛОВЕЙ

БАЙКА

В гаю співав натхненно соловей —
Лилась навкруг мелодія жива.
— Ото дурний,— подумала сова. —
Кому тепер потрібен спів оцей?

Якби сидів тихенько і мовчав
Та думав, що дістати на обід
І слідкував за здобиччю, як слід,
То щось таки б для себе упіймав.

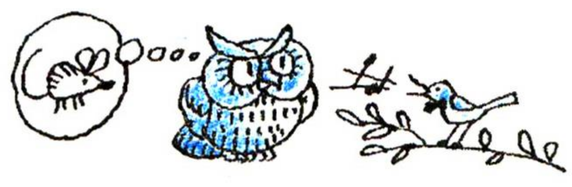

* * *

Не зайві для моралі тут слова мої.
На щастя окрім сов є в нас і солов'ї.

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Я чув, що ти одружився?
— А що — і до першого поверху чути?

Вечірня казка для дорослих

Ателье морд

У Казковому Лісі пані Лисиця відкрила «Ательє морд». Усі звірі збіглися дивитися, що ж воно таке. Про «Ательє мод» усі чули, знали, а от «Ательє морд» ніхто не бачив.

У величезній вітрині були виставлені гумові маски. Та такі ж ловкі, такі гарні — як живі! Тут тобі і Заєць, і Вовк, і Шакал, і Їжак, і Ведмідь... І навіть колишній цар звірів, а нині глава лісової адміністрації Левко Львович Левченко. І такі ж усі симпатичні, такі лагідні, усміхнені — ну не звірі, а янголи, хоч до рани прикладай!..

Сподобалося усім ательє. Дуже! Такими вони ще себе ніколи не бачили. От Лисиця! Ну й майстриня! Молоток!.. Звірі, як і люди, завжди хочуть бачити себе кращими, ніж є насправді. Усім лестощі до душі, ніхто критики не любить.

Одразу черга вишикувалася, усі свої парсуни покупляли — хай буде: для прийомів, презентацій абощо. Така усмішка і приємність у живому варіанті може й не вийти.

А згодом почали кожен окремо до ательє потайки прибігати:

— Мені вовчу! Будь ласка! — шепотів, ховаючи очі, Заєць.

— Мені заячих... дві! — бубонів, одвертаючись, Вовк.

— Мені оту... їжачкову! — противно усміхався Шакал.

Процвітає «Ательє морд»! Пані Лисиця вже на «Ведмедесі» їздить. І «Койоту» прикупила, як у самого лісового мера. І старовинний барліг з античними колонами приватизувала.

Минув час.

І у Казковому Лісі дива дивні коїтися почали. Страшні чутки поповзли лісовими стежками:

—Чули? Учора кізонька пані Бебешко двох зайченят з'їла!

— Що ви кажете?!

— А пан Заєць пана Барана придушив!

— Свят-свят-свят!

— А їжачок Колько Колючка племінника самого Левка Левченка леві Васю так покусав — у реанімації лежить!

— О, Господи!..

І нікого до суду притягти неможливо. У всіх алібі. Бо як ви вже, мабуть, зрозуміли, злочини коїли зовсім не ті, на кого думалося.

Криміногенна обстановка у Казковому Лісі різко погіршилася.

Лісова адміністрація була дуже незадоволена. Їй, адміністрації, було ясно, що племінником справа не обмежиться, і, дійсно, псевдоїжачки та псевдозайчики розперезалися так, що побили вікна у резиденції Левка Львовича і покрали з його іномарок аудіо та відеоапаратуру. А чого не бити і не красти, як є така безкарна можливість?

Озвірів глава адміністрації:

— Ви що, нещастя захотіли?! Та я вас!.. Та я вам!..

— Це все ота руда бізнесменка! Так-так-так! — перелякано зацокотіли зубами справжні їжачки та зайчики. — Якби не її продукція...

— Прррравильно! — сказав глава адміністрації.

І з'їв пані Лисицю. Хоч вона й кричала з рота адміністрації, що це загибель малого бізнесу.

Так припинило своє існування у світі «Ательє морд».

На добраніч, дорогі читачі-дяді й читачки-тьоті! Хай вам насниться, що всі у нас діють під своїми власними личинами, Вовки й Шакали не прикидаються Їжачками та Зайчиками. І що малий бізнес процвітає не за рахунок потурання низьким смакам і потребам, а виключно задля задоволення добрих бажань і високих почуттів.

Всеволод НЕСТАЙКО.

— Це ваш?.. — сердито спитав міліціонер жінку в зеленому.

— Ой, лишенько! — зойкнула та. — Це ж треба так...

— Так ваш чи ні?

— А що він накоїв?

— Відповідайте на моє запитання,— сердиться міліціонер.

— Вибачте, але у мене, взагалі, ще немає...

— Чому ж цей... показує на ваші двері?

— Звідки я знаю. Певно, переплутав... А втім... у нас на сходовому майданчику з'явилися нові сусіди. То, може...

— Зараз з'ясуємо.

На дзвінок вийшла жінка в блакитному.

— Це ваш? — спитав страж порядку.

ЗАОЧНИК

УСМІШКА

— А в чому річ? — поцікавилася жінка в блакитному.

— Невже так важко одразу відповісти на питання? — нервує міліціонер.

— Мій білявий, а цей такий, що й не розбереш, якого він кольору. Хай сам скаже, чий він є. Чуєш, золотце, ти чий? У тебе язик є? Показує. Виходить, що є. У які тобі двері треба? Бачите, сусідко, показує на ваші.

— Ні вже, вибачте... — заперечує жінка в зеленому.

— А як тебе, дорогенький, звуть? — щебече жінка в блакитному.

— У-у...

— На «у», здається, і ймення немає. Нумо, скажи ще раз.

— Му-му...

— Мумучик?! — ніяковіє жінка в зеленому. — Це, певно, справді до мене. Розумієте... заочне знайомство. За оголошенням. Пан прийшов на оглядини. Взагалі він писав, що занадто сором'язливий. А це, певно, для хоробрості...

Микола ВОЗІЯНОВ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Дуже ми любимо говорити про підтримку власного товаровиробника. А насправді як? От привіз, приміром, на Відрадний ринок, що у Києві, дядько мішечок картоплі. Виліз із стареньких «Жигулів». А тут до нього молодик: «За паркування, дядьку, треба гроші платити! Одну гривню за годину!» Порахував чоловік: якщо буде продавати ту картоплю цілий день, то виходить, що усі гроші треба віддати за паркування машини.

То чи привезе він на ринок картоплю ще раз? На це запитання відповість навіть школяр. А прийняли ж це рішення люди не шкільного віку.

М. ДЕРИКІТ.

м. Київ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Давно мріяв я поїхати в гості до сина в сусідню область і збирав гроші на квиток. Як це мені, пересічному пенсіонерові, зробити непросто, розповідати не треба. Скажу лише, що нам іще не виплачували пенсії за вересень. Так от, назбирав нарешті, перерахував свої копійки і пішов до залізничної каси. А там виявилось, що грошей моїх вистачає лише на півдороги. Бо рішенням «Укрзалізниці» тарифи на проїзд збільшено на тридцять процентів.

Знову почав збирати гроші. А знайомі кажуть, ніби чули по телевізору, що через місяць — нове підвищення цін на залізничний транспорт.

Залишається єдиний вихід — вирушати до сина пішки. Принаймні, хоч якась надія його побачити.

В. ГРАБАР, пенсіонер.

Вінницька область.

Мал. В. АДАМОВИЧА

— Андрієнко, чому до тебе завжди доходить, як до жирафи?!

ПРОСТО АНЕКДОТ

Мал. О. КОХАНА

— Дмитре, твоя корова курить?

— Ні...

— Ну, то, значить, у тебе сарай горить!

Мал. О. КОХАНА

— Тату, а чому ти дядю Льоню назвав хвателістом? Він знову щось поцупив?

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

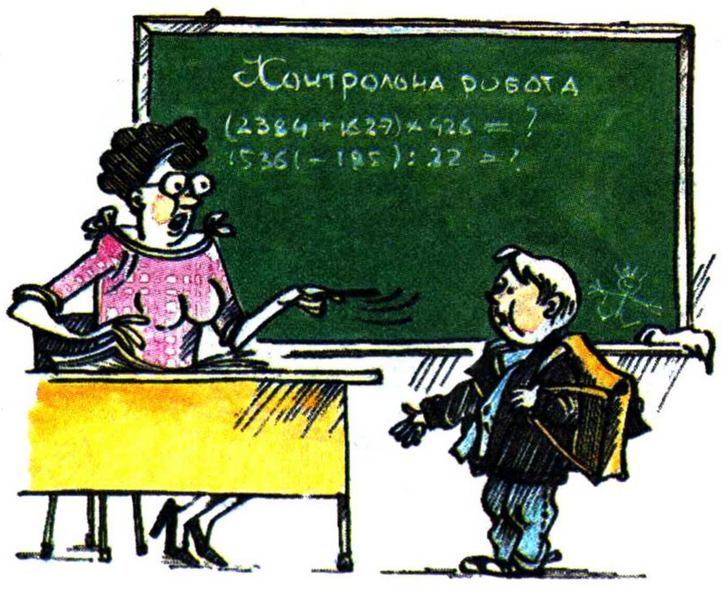

— Завтра ж прийдеш до школи з батьком!

— Але він бере за візит п'ятдесят гривень...

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

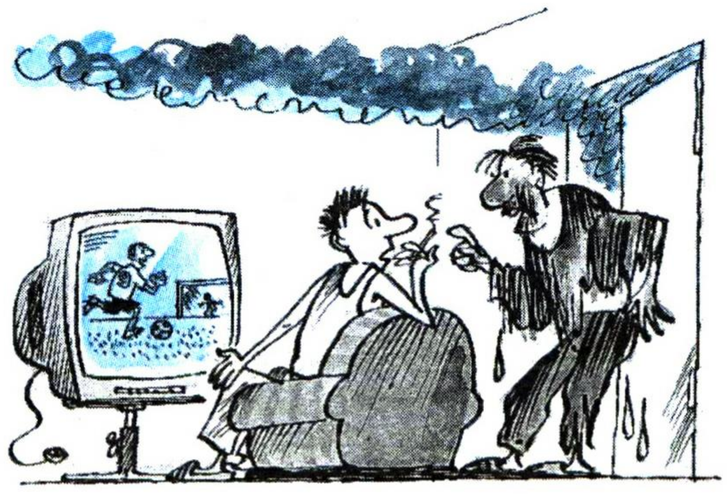

— Можна у вас футбол додивитися, бо у мене вдома — пожежа...

Народні усмішки

НЕХАЙ ПОЇДЕ

Чоловік до лікаря:
— Потрібна ваша допомога.
— Яка?
— Жінка не має дітей.
— А, пам'ятаю... Вона у мене була. Нехай поїде на курорт.
— Ми уже їздили.
— Нехай сама поїде.

БУДЕ СУМНО

Жінка до лікаря:
— Грошей у мене немає, щоб з вами розрахуватися за лікування, завтра я вам принесу додому курку.
— Добре, але принесіть зразу і півня, а то їй одній буде скучно.

ЗАЛЕЖАТИМЕ ВІД ПОГОДИ

— Як ти думаєш, Петре, хто переможе на виборах, якщо по одному виборчому округу балотуватимуться Мороз, Вітренко і Хмара?
— А то залежатиме від погоди.

ОТО ЖІНКА!..

— Грицю, то правда, що твоя Ганя переварилася з усіма сусідами?
— Зі мною також.

В ТЕАТРІ

Жінка до чоловіка, який сидів поруч:
— Ви давно так чхаєте?
— Після того, як ви сіли біля мене.

РОЗЦІНКА

Пацієнт до зубного лікаря:
— Скільки коштує вирвати зуб?
— За один зуб — гривня, а якщо оптом — то п'ятдесят копійок за кожний.
— Виривайте оптом.
— А скільки ви маєте зубів?
— Два.

ВАГОМА ПРИЧИНА

— Петрику,— каже вчителька,— чому ти смієшся на уроці?
— А це я прочитав у підручнику, що сміх продовжує життя.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська
Львівської області.

ДЛЯ ТОГО Й ПИВ

— Ти, Миколо, випив чотириста грамів і ще не зводиш очей з графина. Боюся, що настає ніч, а тобі ж добиратися додому лісом. Не боїшся?
— Я ж для того й п'ю, щоб не було страшно.

Почув і записав
Іван АСАУЛЕНКО.

с. Капустинці
Яготинського району
Київської області.

Мал. О. КОХАНА

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА (тема В. Попова)

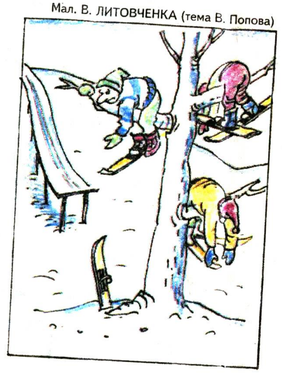

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема В. Карплюка)

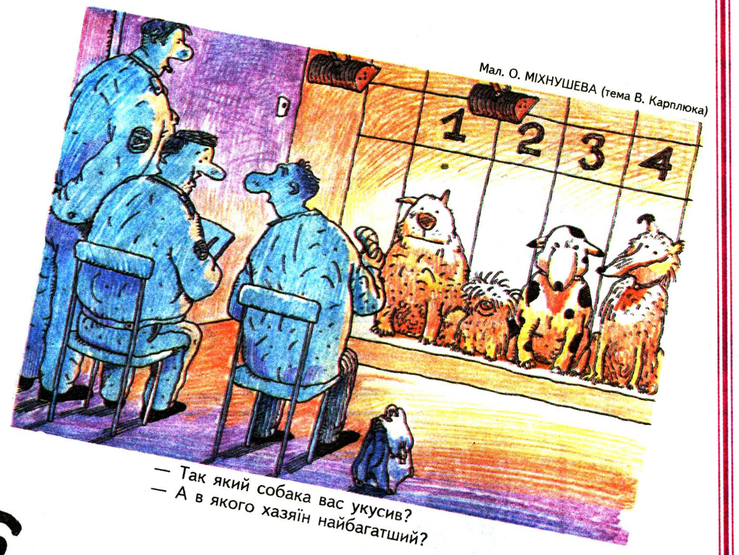

— Так який собака вас укусив?
— А в якого хазяїн найбагатший?

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

Вінегрет з перцем

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

— Плати гривню, Вакуло! У мене тепер — комерційний маршрут.

Мал. О. КОХАНА

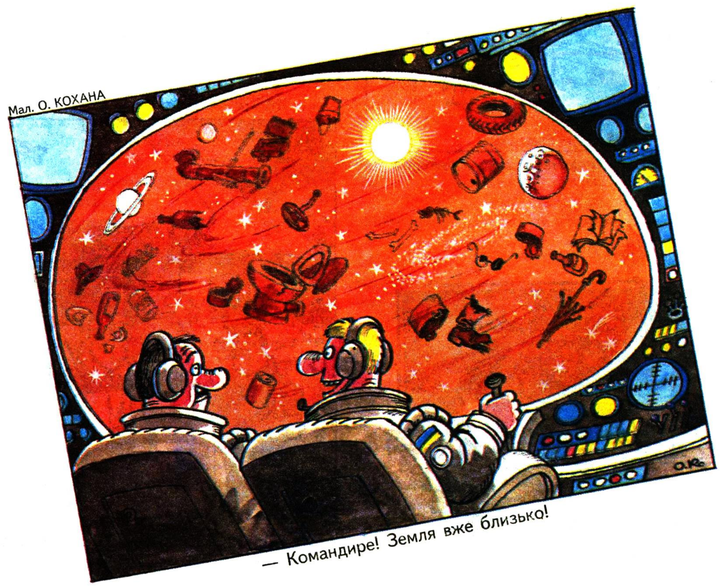

— Командире! Земля вже близько!

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

Народні усмішки

ПІДОЗРА

У міліцію звернувся громадянин із скаргою на те, що його квартиру обікрали.
— На кого маєте підозру? — запитує слідчий.
— На свого сусіда.
— А чому?
— Бо викрали тільки барабан і трубу.

ЦІКАВО ЗНАТИ

Смолянський часто дзвонив у інше місто з квартири сусіда. Якось одного разу каже:
— Треба б підрахувати вартість усіх моїх переговорів.
— Пусте! — відповідає сусід. — Невже ви будете платити?
— Ні, звичайно,— погоджується Смолянський,— але цікаво було б знати, скільки я на цьому зекономив?

СЕРЙОЗНІ НАМІРИ

— Послухай, доню, у твого кавалера дійсно серйозні наміри?
— Ще й які! Тільки от женитися не хоче.

Почув і записав
Степан ГРИЦЕНКО.

м. Українка.

ВІДГУЛЯВСЯ

— Я вже геть нікому не потрібний чоловік.
— Чому?
— Піду до знайомих в одну компанію — там п'ють, а мені не можна. Піду в іншу — там б'ються, а в мене сил вже немає.

Почув і записав
Микола ГРЕЧКОСІЙ.

м. Луцьк.

ЗАВІВ МОТОЦИКЛ

Їде чоловік, бачить — хлопець морочиться з мотоциклом.
— Що, не заводиться?
Через годину чоловік їде назад, зустрічає того ж хлопця, який іде вже пішки.
— Ну що, завів? — знову питає чоловік.
— Завів,— каже,— до баби Явдохи в клуню.

Почув і записав
Василь ВЕРБА.

Крим.

ЕКОНОМНА МОЛОДИЦЯ

— Чоловіче, наша сусідка почала економити.
— На чому?
— На електроенергії. Вкладається спати, коли ще видно, а встає аж тоді, як сонце зійде.

У КУЗНІ

— Куй залізо, синку, якщо не можеш кувати гроші,— каже батько сину.

Почув і записав
Юрій ІВАНЕНКО.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

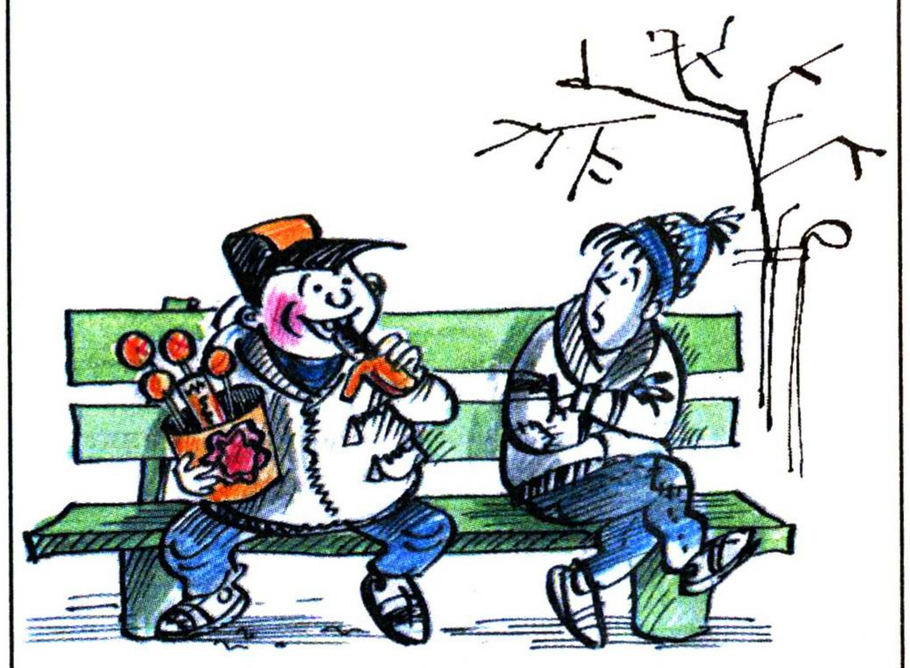

— Як виросту, стану багатим-багатим бізнесменом.

— А я — податковим інспектором! І зроблю тебе бідним-бідним...

Мал. О. КОХАНА

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Три кілометри будете бігати по колу — кути не зрізати!»

(З інструктажу).

«Трудової дисципліни і порушень за минулий рік в бригаді не було».

(Із доповіді).

«Якщо ви хочете щось сказати, то стійте і мовчіть!»

(Із бесіди).

«У мене часу обмаль, тому буду говорити не думаючи».

(Із виступу).

«Людина він хороша, розумна, принципіальна, ось чому з ним важко працювати».

(Із пояснювальної записки).

Надіслав Василь КРИМЧАК.

смт Кіровське, Крим.

Мал. О. МІХНУШЕВА

Тонкий підхід

ГУМОРЕСКА

КОМПАНІЯ була в тяжкій скруті: вчотирьох на пляшку ще якось стяглися; тільки розохотилися, а в кишенях — пусто.

Тиміш пошкріб потилицю:

— Стьопо, натиснув би ти на свою Ніну, вона ж учора базарувала — може, пожертвує хоч на плящину.

— Ет! — сказав Степан. — Думаєш, не тиснув?.. Чорта лисого з неї витиснеш... Може, твоя Ольга дасть?

— Дасть, дасть,— зітхнув Тиміш. — Дулю під ніс.

— Бо ви не вмієте з жінками говорити,— обізвався Петро. — До них треба тонкий підхід мати.

— О! Дипломат знайшовся,— буркнув Степан. — Попробував би ти, такий розумний, до моєї підійти, то іншої заспівав би.

— А чого ж,— сказав Петро,— можу і підійти. І не тільки до твоєї.

— Підходь, підходь... З чим підійдеш, з тим і підеш.

— Е-е, то все пусті балачки! — підключився Микола, четвертий із товариства. — Давайте, так: хто з вас програє, за тим і пляшка боргу буде.

— Навіть і на більше згоден, абино тільки зарплату дали,— сказав Степан. — Та й програти не програю, бо добре знаю свою Ніну...

Але програв: через півгодини Петро повернувся навіть не з одною, а з двома пляшками; сказав, що це — для більшої певності та й щоб іще раз не бігати. Ще й кілька плавлених сирків приніс...

Тим часом Ніна перед Ольгою, дружиною Тимошевою, душу виливала.

— Оце був у мене Петро Марійчин. Прийшов та й каже: «Ніно, ти, знаю, жінка розумна і порядна, то я не можу мовчати». — А що таке? — питаю. «Та,— каже,— твій Степан у компанії сидить. Вони там у карти на пляшку грають. А в Степана грошей нема, бо ти ж не дала, то він тебе заставив». — Як то,— питаю,— «заставив»? «А так, каже, що може тебе й програти». — Нема,— кажу,— в нас такого закону, щоб дозволяв жінку програвати! «Так то так,— каже,— але чи воно тобі треба, щоб про тебе казали, що в карти програна?!» Я так і заклякла! Бо таки ж правда: людям рота не заткнеш, а є ж такі, що їм тільки попади на язик! — Що ж мені з тим дурнем робити? — питаю. «Не знаю,— каже,— якби в мене,— каже,— хоч якась троячка була, то вже й сам би йому на ту чортову пляшку дав, аби все тихо обійшлося. Сказав би, ніби тебе випадком у магазині зустрів, а ти передумала та й пожаліла його. Хай би з нього, ідіота, посміялися, що такої доброї та порядної жінки не шанує, посміховисько з неї робить». А я за це думкою і вхопилася, та дала Петрові п'ять гривень і попросила, щоб так і зробив. Він хоч і дуже кудись поспішав, але, дякувать йому, погодився... Якби не Петро, то вже й не знала б, що й робити... Ну, чи ти бачила де таке?!.

— Ой, голубко,— зітхнула Ольга. — Думаєш, мій кращий? Видно, вони обидва в одній компанії сидять, бо Петро з тим самим і до мене приходив, і я для свого теж ним, як ото ти, передала. Правда, троячку.

Олександр ГАМАНІН.

м. Київ.

Дорогий Перче!

Якось воно дивно виходить. У парламенті постійно лунають палкі промови про нашу соціальну незахищеність, приймають рішення про збільшення наших пенсій та мінімальних зарплат. А вони, навпаки, після кожного такого рішення... зменшуються, Поступово дорожчають продукти і товари, збільшено ціни на електроенергію. А от недавно подорожчав у нас і міський транспорт. Отже, худнуть наші гаманці.

Як бачимо, наші старі традиції невмирущі — чим більше слів, тим менше діла.

М. ЗАТОНСЬКИЙ, робітник.
м. Кіровоград.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

Бокальне тріо.
Мутьфільм.
Самовпивця.
Служба мимосердя.
Володимир РУДОВ.

Голодильник.
Ескадрин.
Хуліхан.
Цидуля.
Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

Багатоукрадна економіка.
Виборча дулянка.
Гаслобойня.
Горетворчі процеси.
Марновий сертифікат.
Передвиборний марафонд.
Травляча партія.

Леонід ЗАБАРА.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

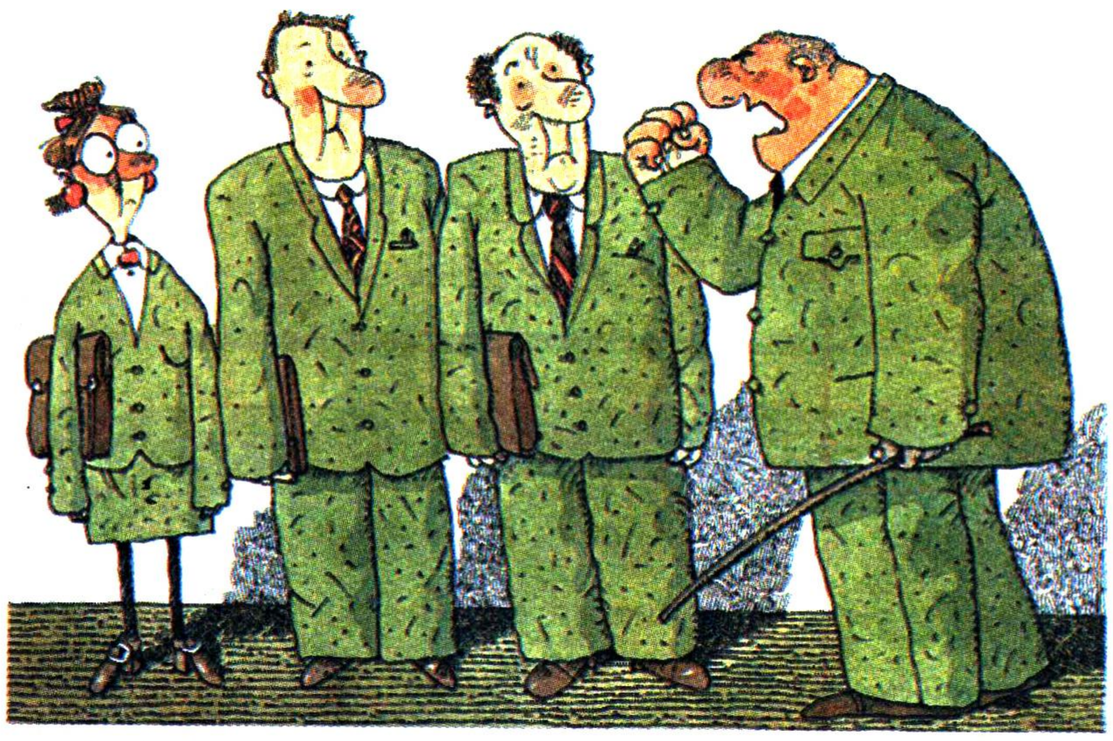

— І обов'язково, щоб у назві нашої партії були слова: демократична, народна, спільнота, справедлива, консолідація, процвітання, добробут!

Мал. О. КОХАНА

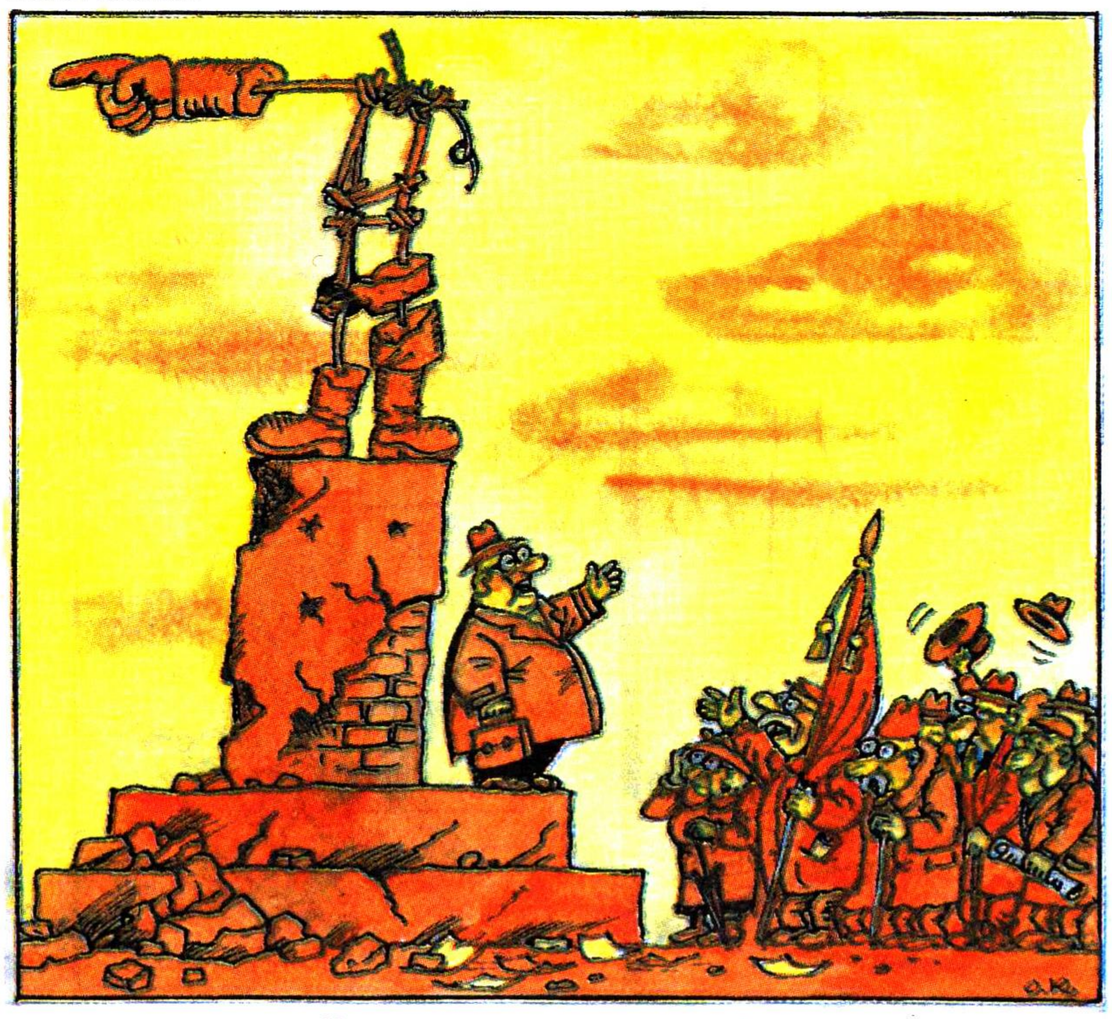

— Наш курс залишається незмінним.

Іван НЕМИРОВИЧ

До 70-річчя від дня народження

Дружній шарж А. ВАСИЛЕНКА.

20 лютого цього року талановитому поету-гумористу, авторові історичних та біографічних творів, нашому одноперчанину, гарній людині — Івану Олексійовичу Немировичу виповнилося 70...

Друзі й знайомі часто називали його не по імені та батькові, а просто — Шановний. І не тільки тому, що він полюбляв це слівце і майже до всіх так звертався. А тому, що був справді шанованою людиною і серед письменників, і серед композиторів, і серед співаків, і серед читачів...

А скільки молодих (та й не тільки молодих!) авторів підтримав письменник!

У ньому органічно поєднувалися гумор і лірика. І коли він брав до рук улюблену бандуру й заспівував: «Ой зелене жито, зелене...», коли з-під його рук злітав «Козацький марш», усі були зачаровані Іваном Немировичем.

Дванадцять років тому відтужила і відзвеніла над його могилою бандура. Та його книги, його гумор залишився з нами. Гумор неповторного Івана Немировича...

СНІГУРКА

Історія, яка трапилась із автором у санаторії

— Як зовуть вас?
— Алевтина.
— Ви снігурка?.. —
Бризнув сміх.
І метнулась в хуртовину,
І поринула у сніг.
— Доганяйте! — голос чистий
Гай сосновий сколихнув.
Лижі
з вйоскотом і свистом
Крають
білу
пелену,
В мене серце хворе? К бісу!
Ні, мені не п'ятдесят!..
В білу я лечу завісу —
В хуртовину, в снігопад.
Крізь хурделицю і хугу
Вибираюся на схил.
Ого-го я козарлюга,
В мене досить моці й сил!
— Доганяйте! —
Десь фігурка
Промайнула-пропливла.
І поглинула снігурку
Білий морок, біла мла.
Не догнав я.
Хуртовина
Замела снігурки слід...
Алевтино, Алевтино,
Де мої сімнадцять літ?
...В санаторії, у залі,
О вечірній вже порі,
Дві подружки розмовляли —
Не такі вже і старі.
І одна з них
В кофті модній
(Хоч сивенька, та — струнка!)
Похвалилась:
— Я сьогодні
Спокусила юнака.
Він мене в лице не бачив,
Бо ж метелиця, бо сніг...
Та хлоп'як, видать, гарячий —
Як він гнався, як він біг!
Все кричав: «Снігурко, де ви?»,
Все шукав лижню мою...
Я сховалась за дерева
У сосновому гаю.
Я сховалась в завірюсі —
Хай надіється, гука...
Нащо
позбавлять ілюзій
Запального юнака?
То дурниці, що приймала
Опісля нітросорбід...
Так зате ж я
завітала —
Хоч на мить —
В сімнадцять літ... —
...Я стояв — слухач нежданий.
Чув те все. Зітхав тайком.
І поволі в мене танув
Валідол під язиком.
За вікном десь
хуртовина
Знемагала в боротьбі...
Алевтино, Алевтино,
Не признаюсь я тобі,
Правди не скажу всієї —
Може, й треба так часом...

...Ми
у юності своєї
Побули в гостях. Разом.

КОМУ ЩО

Рибальський жарт

Цілий день
Край берега крутого
Вудив Федір. Смикав без кінця,
І даремно.
Не впіймав нічого —
Ані щучки, ані коропця.
Раптом
повен горя і відчаю
Крик «рятуйте!» од води луна:
Тип якийсь в ріці
То виринає,
То іде сокирою до дна.
Довго Федір голову не чухав:
З кручі — у сорочці й штанях —
скік!
Ухопив нещасного за чуба
І під берег ближче приволік.
Той оклигав...
Як припав до нього,
З радощів як зарядив одне:
— Вік молитиму за тебе бога!
Ти ж від смерті врятував мене!
Дай-но своє прізвище й адресу,
Я в газету напишу мерщій:
Хай народ дізнається із преси
Про твоє ім'я, про подвиг твій! —
Тільки Федір
Начебто й не радий.
— От що,— мовив,— то пусте,
дарма.
Ти на дні вже був,
Скажи по правді:
Є у річці риба
Чи нема?..

Перченя

Сторінка для дітей

АКРОЗАГАДКА

Щиро всім вона клялась:
— У ставку мій друг —
карась.—
Казку, певно, злюка мовить.
А карасиків хто ж ловить?..

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Має ручку,
Лоба має.
Лобом цвяхи
Забиває.

(Молоток).

Загадаю загадку:
В кущах бачу ягідку,
Та, до неї, малюки,
Не пускають колючки.

(Ожина).

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІЕ

с. Кричильськ
Сарненського району
Рівненської області.

МАЛИЙ НАСТАВНИК

У дитсадочку під грибком двоє хлопчиків розглядають книжку з малюнками. Побачивши корову на одному з них, Вова радісно вигукнув:
— Койова!..
Тарасик його поправив:
— Не койова, а колова!

ПОХВАЛИЛАСЬ

Катя захворіла. Медсестра зробила їй укол. Коли повернувся тато з роботи, Катя каже йому:
— А до нас приходила тьотя укольниця!

Степан ГРИЦЕНКО.

Поверталася стара лисиця з невдалого полювання. У животі бурчить від голоду. Іде, солодкими оченятами позирає. Назустріч їжак.
— Здоров був, їжаче!
— Здоровенькі і ви будьте,— відповів їжак і згорнувся клубочком.
— Як здоров'ячко?
— Спасибі.

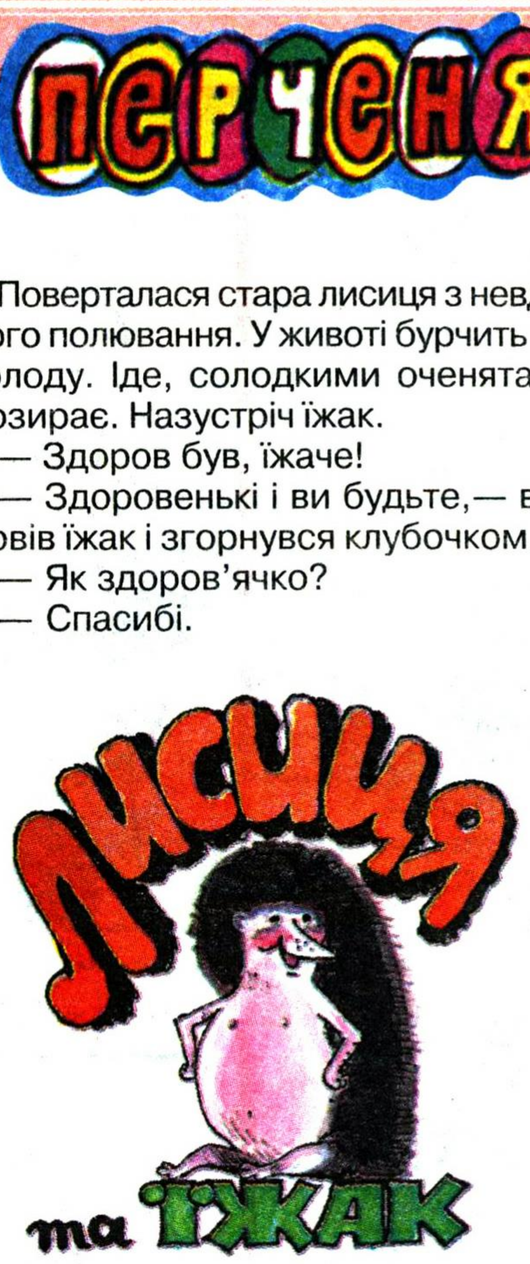

Українська народна казка

— І давно ми не бачилися, голубчику. Давай на радощах поцілуємося.
Згорнувся їжак іще тугіше, засопів.
— Не можу,— відповідає.— Я ще не вмивався.
— А знаєш,— каже лисиця,— я тепер уже не їм м'яса, самі овочі. Сьогодні цілий ранок з кроликами у капусті паслася. Та й наїлася ж!..
— Та що ви кажете?! А я оце саме хотів вам сказати, що біля старої вільхи виводок тетеревенят пасеться.
— Де це? — так і підскочила лисиця.
— За струмочком, праворуч. Та куди ж ви?
— Побіжу, ніколи...
І лисиці як і не було.
Розгорнувся їжак:
— Піди-но, побігай! Нас, голубонько, не обдуриш...
Та й потупав далі.

ЗГОДЕН НА ЧЕТВІРКИ

Вчителька звертається до першокласника:
— Петрику, ти ж знаєш, що за підказку я знижую оцінку на бал!
— Нічого, краще отримати четвірку, ніж двійку... Василько, підказуй!

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

ЗНАЄ

Дивлячись на географічну карту, Аня запитує Тетянку, що стоїть поряд:
— Таню, ти знаєш, де знаходиться Одеса?
— Знаю,— відповідає Таня.
— Де?
— Там, де живе моя бабуся.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

САМ НАВЧИВСЯ

Запитали у Миколи:
— Ти писать навчивсь у
школі?
А Микола каже: — Ні!
Сам навчився... на стіні!

Микола КОЛЕСНИКОВ.

ШАРАДА

В мороз зимовою порою
Вкриває він річки «корою».
Ти «Л» на «Д» змінить зумій,
То вийде родич твій і мій.

(Лід — дід).

Микола НЕТЕСА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема В. Попова)

Друже Перче!

Пам'ятаєш пісеньку «У попа була собака», у якій йдеться про те, як пес посягнув на попову власність? І який результат? Собаку настигла негайна, на мій погляд, навіть дуже сувора кара.

А от уявляєш, що було б, якби ця пісенька писалася тепер? Піп не покарав би пса, а всього-на-всього оголосив кампанію «Чисті лапи».

Ну, а і з неї було б толку, як з нашої кампанії «Чистих рук». Усе розтягується, і у всіх руки чистісінькі-чистісінькі.

К. ШЕВЧЕНКО.

м. Охтирка
Сумської області.

Мал. О. КОХАНА

— Ми відмінимо льодовиковий період! Повернемо зниклих мамонтів і навіть динозаврів — м'яса наїмося!

І ЧОГО ЇМ ТРЕБА?

Ось і настала пора Мюнхгаузенів!

Передвиборча кампанія!!!

Говори скільки влізе і що заманеться!

Язики аж терпнуть. Слава Богу, що вони без кісток.

Гаряча пора! Неповторна пора!

Кандидатам у депутати пишуть тексти виступів, прасують штани, роблять зачіски, розкидають з повітря «кукурудзяниками» передвиборчі листівки... А суперників топлять, як Герасим Муму. Тільки не у воді, а у болоті.

Ну, це ті, у кого грошей стільки, що не тільки кури, а і гиндики не клюють. Тут працюють, як тепер кажуть, іміджмейкери. Простіше, спеціалісти, які можуть комусь імідж створити, а комусь — навпаки.

Але є серед наших кандидатів і люди не ликом шиті.

«Та на який біс мені оті іміджмейкери! — міркують вони. — У мене он два дипломи і медалі й ордени усіх часів і епох. У мене голова не тільки для капелюха. Хіба я не знаю наш, як той казав, електорат? Хіба я не в курсі, що якщо наш електорат і Біблію, і «Кодекс будівника капіталізму» при свічці читає, то це кепсько. Люди люблять, коли до них по-людськи. Щоб сказали: «Це наш!» Ти їм електрику пообіцяй, пенсію пообіцяй, зарплату — тричі на місяць! Скажи кілька міцних слів про цих «жирнющих котів», що, мов мишей, народ до нитки обібрали...

Я ж не Хома Тихонович, який до того електорату... ха-ха... на білому «Форді» поперся. Заможне життя обіцяти. Так йому майбутні виборці на капоті і дверцятах такі слова понаписували, що не кожен їх і у нашому парламенті знає.

І сідає тоді такий «не ликом шитий» кандидат за телефон:

— Алло! Іване Івановичу! Твій горбатий «Запорожець» бігає?

— Миколо Миколайовичу! Ви що, з неба впали?! Я ж уже п'ять років на «Вольво». З кондиціонером!

— А у мене «БМВ».

— Так які проблеми? Зламався?

— Ні, просто до виборців треба з'їздити. А в усіх знайомих, як не «Міцубісі», то «Вольво», як не «Вольво», то «Форд». А ти ж на «Форді» до виборців не поїдеш. Чув, що вони Хомі Тихоновичу на його «Фордові» написали? Треба бути скромнішим... Хе-хе... Хоча б на час виборів.

І ось знайшов Микола Миколайович задрипаний «Запорожець», який, здається, перероблено з тачанки батька Махна, одягнув куфайчину, кирзові чоботи (теж узяв «напрокат») та й поїхав до виборців.

Наступного дня приїжджає: чорний — як хмара, сумний і ледве не плаче. Хоч і на «Запорожці» ніяких слів не написано.

— Котику, що трапилося? — обіймає його дружина. — Може, тебе побили? Так я зараз в міліцію подзвоню... «Беркут» їм очі повикльовує.

— Хто його знає, що нашому українському електорату треба? — розмазує по щоках сльози Микола Миколайович. — Вийшов я із «Запорожця»... «Здрастуйте!» — кажу до людей. — По-людськи, привітно... А вони й питають: «А хто це до нас приїхав?» — «Ваш майбутній депутат!» — відповідаю.

Вийшов я на сцену клубу і став обіцяти. Обіцяв і те, і се... Одне слово, золоті гори... Аж упрів... А під кінець устав дідусь з попереднього ряду і закахикав:

— Люди добрі, гляньте на цього кандидата!.. У що воно одягнене? А на чому приїхало? Зразу видно, злидня-злиднею. Якщо воно за цей час для себе нічого не змогло украсти, то чого від нього сподіватися нам?!

Закивали головами люди та й розійшлися.

Витер Микола Миколайович сльози і ще довго повторював: «Дивні люди. Хіба їх зрозумієш? І що ж їм треба?.. І що ж їм треба? І що ж їм треба?»

Михайло ПРУДНИК.

РЕВАНШ

Того разу англійському лікареві Джонові Хіллу не пощастило: на виборах до Королівського товариства (Академії наук) він не удостоївся честі стати членом тої поважної громади — забалотували чоловіка. Але Хілл не опустив рук — заповзявся загладити завдану йому прикрість, і цього разу домігся свого. Незабаром од Хілла надійшло до Товариства таке повідомлення: «Одному матросові на судні, на якому я працював корабельним лікарем, роздробило ногу. Я зібрав усі осколки, уклав їх як слід і полив смолою та підсмольною водою, яку отримують при перегонці смоли. Невдовзі осколки зрослися, і матрос зміг ходити, наче нічого й не сталося».

У ті часи Товариство вело безкінечні балачки про цілющі властивості дьогтю і отієї самої підсмольної води, тож повідомлення Хілла дуже зацікавило вчених мужів, і було зачитане на одній із наукових сесій. А через кілька днів по тому Товариство отримало ще й друге повідомлення від Хілла. В ньому писалося: «В своєму попередньому повідомленні я забув зазначити, що нога у матроса була дерев'яна».

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Якось у місті Гранд-Репідес (штат Мічіган, США) охоронці закону на гарячому запопали до своїх рук злодія-рецидивіста. Ставши перед судом, він висунув такий доказ на своє виправдання: «Я просто змушений був щось украсти, бо треба було сплатити гонорар адвокатові, який мав мене захищати на судовому процесі, пов'язаному з моєю попередньою крадіжкою».

КОЛИ ГОВОРИТЬ ДАМА...

Після шести років подружнього життя француженка Жаклін Дювальє з міста Ліона порушила справу про розлучення зі своїм благовірним. Причина була одна: за всі ті шість років чоловік не обізвався до неї жодним словом. На суді мосьє Дювальє свою непорушну довголітню мовчанку пояснив так: «Я гарно вихований і знаю, що дам, коли вони говорять, не можна перебивати».

Веселий кросворд

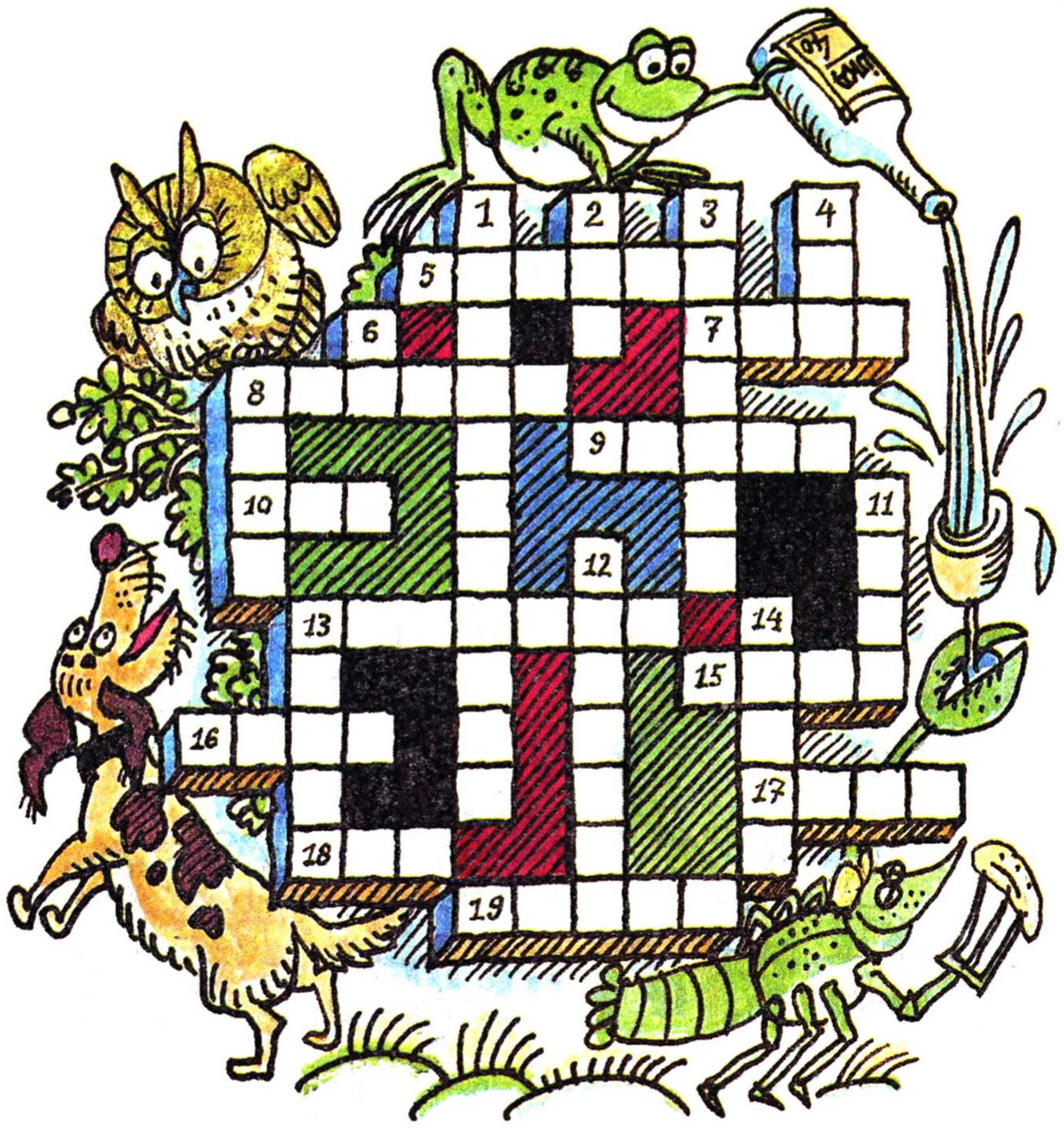

ПО ВЕРТИКАЛІ:

1. Псевдонім письменника-гумориста, який народився з Остапом Вишнею в одній сім'ї. 2. Міський голова, а тепер... 3. Напій, у якому дехто намагається втопити горе. 4. Мешканець озер, ставків і річок, який одного разу впрягся, щоб тягнути хуру. 6. Місцевість, по якій часто стелиться туман. 8. Що від страху ховається в п'яти. 11. Якщо погана рибка, то погана і... 12. Автор комедії «Багато галасу з нічого». 13 Молодець проти овець, а проти молодця і сам, як... 14. Що горить на злодієві?

ПО ГОРИЗОНТАЛІ:

5. Пузо. 7. Дніпро, Десна, Ворскла, Лєта... 8. Якщо воно похиле, то на нього кози скачуть. 9. Її марно шукати у копиці сіна. 10. Її дуже полюбляє намилювати начальство. 13. Хто сказав, що усі жанри гарні, крім нудного? 15. Коли коня кують, вона лапу підставляє. 16. Серед ночі витріщила очі. 17. Туди чумаки по сіль їздили. 18. Буває, копають для когось, а потрапляють до неї самі. 19. У нього частенько позичають очі.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ В «ПЕРЦІ», № 1

ПО ВЕРТИКАЛІ:

1. Камінь.
2. Гава.
3. Каша.
4. Котляревський.
7. Гість.
11. Езоп.
12. Вила.
15. Ніке.
16. Зима.
18. Кіт.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ:

4. Крапка.
5. Оса.
6. Папуга.
8. Коліна.
9. Колесо.
10. Зоря.
12. Вовк.
13. Гоп.
14. Соломинка.
17. Жінка.
18. Курка.
19. Змія.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

— Ну, скоро буде закуска!

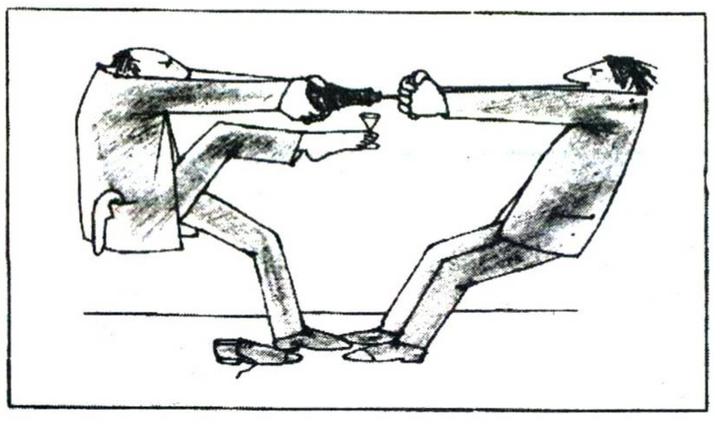

— Зображення чітке, а от звук слабуватий...

— Ура!!! Консерви!..

— Сестро, ці ліки дуже неприємні.
— А це не ліки, це обід.

Адам ОХОЦЬКИЙ (Польща)

КОРИСНІ ПОРАДИ

ЯК ДОЖИТИ ДО СТА ЛІТ

Зустрівши на сходах сусідку, з якою ви щось «не поділили», голосно скажіть:

— Боже, як ви постаріли!

На це сусідка відповість:

— А у вас на пиці зморшки, як у слона під пахвою!

Тоді ви називаєте її «старою видрою». На що вона відповість:

— Від видри чую!

Після того і ви, і ваша сусідка біжите до юридичної консультації і пишете одна на одну заяви до суду за образу особи. Ті заяви почнуть пересилати з однієї судової інстанції до іншої, і ви навіть не помітите, як доживете до глибокої старості.

ЯК ШВИДШЕ ОДЕРЖАТИ ПІДВИЩЕННЯ ПО СЛУЖБІ

Для цього краще всього вибрати час восени чи взимку. Незважаючи на холод, треба одягнути легку спортивну форму і чимдуж пробігти 200-300 метрів. Після цього негайно випити гальбу холодного пива і бігти далі. Коли ви станете мокрими, начне миша, скажіть чарівне слово: «Абракадабра!» Тепер треба повернутися обличчям до холодного вітру. Через годину-другу чари подіють. Ви відчуєте сильний біль у попереку. Так і є — це люмбаго. Воно скрутить вас у рогалик. Ось саме у такому вигляді, складеним удвоє, і постарайтеся потрапити на очі начальству. Зрозуміло, не розказуйте йому про справжню причину вашої підлесливої пози. Уміло провівши операцію, ви сміливо можете розраховувати на швидке просування по службі.

ЯК НАКРОХМАЛЮВАТИ КОМІРЦІ

Берем у рівних пропорціях крохмал, англійську сіль і свіжі каштани. І все це пропускаємо через м'ясорубку. Потім заливаємо столярним клеєм. Одержаною кашею густо намащуємо комірець. Одягати сорочку з накрохмаленим таким способом комірцем треба непоспішаючи, щоб не спітніти, бо тоді комірець може тут же приклеїтися до шиї. Якщо ж комірець все ж таки прилип, слід взяти 30 грамів каніфолі, 3 грами металевих ощурок і 7 грамів сірчаної кислоти. Все це розмішати в ацетоні і помазати шию в місцях стику з комірцем. Змазування треба повторювати до тих пір, поки комірець не відстане. Використання лез для гоління у таких випадках протипоказано: вони швидко тупяться.

Переклад М. ЛІСОВЕНКА.

І ЗНОВУ — КОНКУРС!

Дощі у нас взимку бувають. А от щоб у 30-градусний мороз? Такого, скажете ви, не може бути.

А саме злива... злива листів линула на адресу редакції, коли у «Перці» № 11 минулого року ми оголосили конкурс на кращий підпис до фотографії, де один дядько після довгих роздумів вирішив поділитися гальбою пива із своїм вороним конем.

Нам дуже приємно, що наші передплатники не тільки полюбляють читати гумор, а й самі жартують.

Кращі підписи з кращих було визначено методом жеребкування. Їх надіслали:

«А я в «Жигулі» заливаю тільки «Жигулівське» *(Петро Вірченко з с. Воєводського Троїцького району Луганської області).*

«Вип'ємо пивка для ривка» *(Остап Данилів з м. Києва).*

«Смачне пиво з «Оболоні» —
П'ють його і люди, й коні»
(Галина Дейко з с. М. Комишувате Красноградського району на Харківщині).

Їм буде надіслано призи. Кому не пощастило, не журіться. На цьому конкурс не закінчується. Придумайте підпис до карикатури В. Капрельянца. Переможців чекають призи.

Бажаємо успіхів.

ПЕРЕДПЛАТА НА «ПЕРЕЦЬ» НЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ НІКОЛИ!

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець», нагадуємо, що

ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ БУДЬ-ЯКОГО ДНЯ.

Якщо оформите передплату до 5 числа поточного місяця, у наступному отримаєте наш журнал.

Індекс 74393.

Передплатна ціна на 3 місяці — 3 грн. 15 коп.; на 6 місяців — 6 грн. 30 коп. Передплату можна оформити і на весь рік.

Смійтеся на здоров'я!

— Я скажу «Так», а ви пишіть «Ні»!

Винахідник.

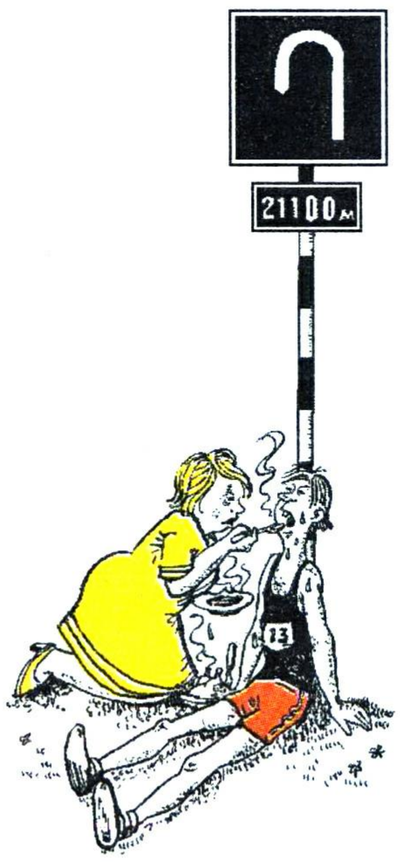

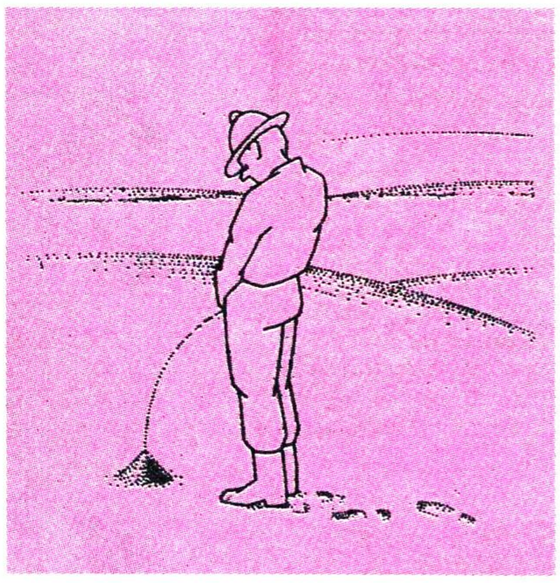

— Пане офіціанте, чи не скажете, котра година?

— Пробачте, але це не мій столик.

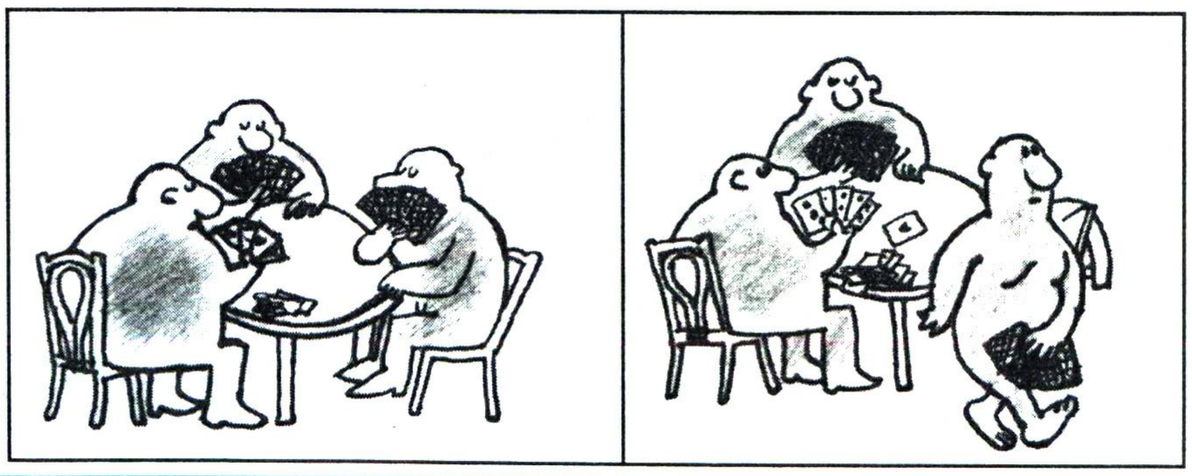

ПЕРЕЦЬ № 2 (1463)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.

Посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 06.01.98.
Підписано до друку 27.01.98.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 26 736 прим.
Зам. 0110802.
Ціна договірна.
© «Перець» 1998 р.
Видається
з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, художнього відділу 441-89-24. Факс 224-35-82.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

Останнє полювання...

Малюнки О. ВАСИЛЕНКА

Набої на зайців, жінко, зараз дорогі. А полювати хочеться.

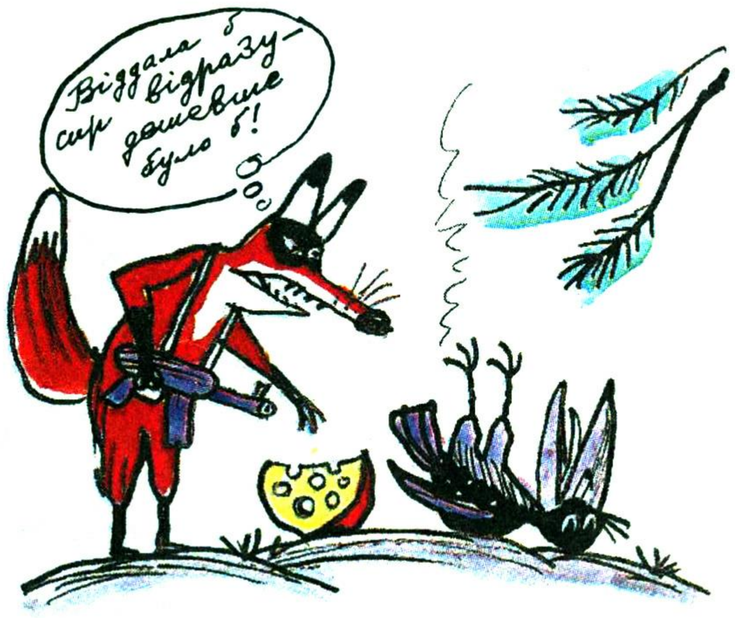

— Неймовірно, ведмідь з пляшкою! — Такий швидше, кліщоногий закусь шукає!

— Кума, засідка!

— А Колобчуку знову повезло: від третього замаху врятувався.

— Тепер вовки до нас не доберуться...

— Навіщо ти, сусіде, ями риєш? — Так на пенсію не проживеш! Ото, може, скарб знайду. Сяка-така паїч буде...

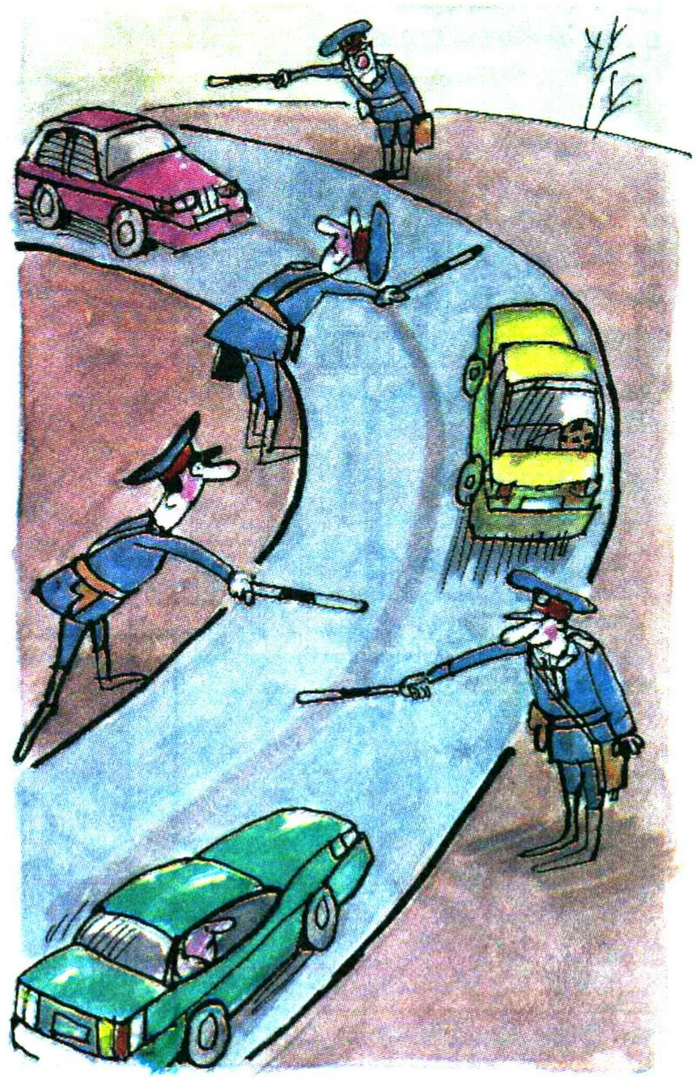
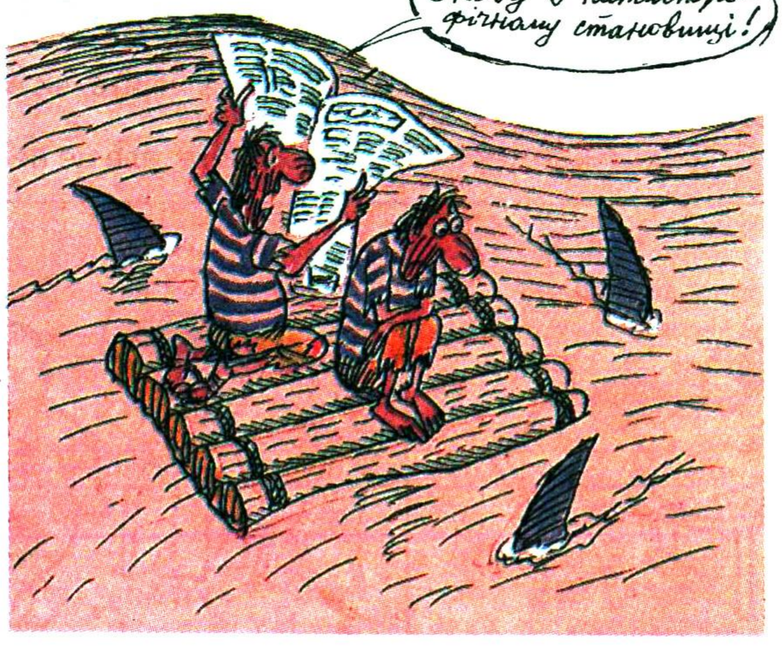
— Це твій? Поздоровляю, подруго, із вдалим полюванням!